תיפשום דבעי רבא שבועה שלא אוכל

ואכל עפר בכמה תפשום עד דאיכא כזית 🐿

כי קאמרינן במידי דבר אכילה קאמרינו

והרי קונמות קונמות נמי כמפרש דמי: אמר

להן היכן מצינו במדבר ומביא קרבן שזה

מדבר ומביא קרבן: ולא והרי מגדף מדבר

ואוסר קאמרינן והאי מדבר וחוטא הוא והרי

נזיר מביא קרבנו על דבורו קאמרינן והאי

מביא קרבן לאשתרויי ליה חמרא הוא

דקא מייתי והרי הקדש אוסר לעצמו קאמריגן והאי אוסר על כל העולם כולו

הוא הרי קונמות קסבר יאין מעילה בקונמות

אמר רבא מחלוקת בסתם "אבל במפרש

דברי הכל בכל שהוא מאי מעמא ימפרש

נמי כבריה דמי ואמר רבא מחלוקת בשלא

אוכל יאבל בשלא אטעום דברי הכל בכל

שהוא פשיטא מהו דתימא יליטעום נמי

כדאמרי אינשי קמ"ל אמר רב פפא מחלוקת בשבועות יאבל בקונמות דברי הכל בכל

שהוא מאי מעמא קונמות נמי כיון דלא קא

מדכר שמא דאכילה כדמפרש דמי מיתיבי

ישני קונמות מצמרפין ישתי שבועות אין

מצמרפות ר' מאיר אומר קונמות כשבועות

ואי סלקא דעתך חייב בכל שהוא למה לי

לצרף ידאמר אכילה מזו עלי קונם אכילה

מזו עלי קונם אי הכי אמאי מצטרפות, סוף

סוף זיל להכא ליכא שיעורא וזיל להכא

סמג לאון רמא טוש"ע י"ד סי' רלח סעיף א: בב ג מיי פ"א מהלי נדרים הל' ה סמג לאוין רמב טוש"ע י"ד סי בה ו מיי׳ פ״א מהל׳ נדרים הלכה ו סמג שם בר ז מייי פ"ד מהלי שבועות הלי ח סמג מעילה הלכה ט:

מוסף רש"י

. מפרש נמי כבריה דמי. מפרש גמי כבריה דמי. מפרש דשבועה ככריה בשחר חיסורין דמי, בריה טעמח מחי משום דחשיבה, מפרש נמי חיהו חחשבה **דאסריה עליה** ולנויל רא:). בלשון הקדש ובלשון קונס והוא הדין נמי לא אמרה אלא בלשון קונס (נדרים . לה. לגירסא שם: קונם ככר זה הקדש). בין הוא בין חבירו מעל. שהכי הקדישה סתם אכולי עלמא (שם). לפיכך. הואיל ויש נה מעילה, יש לה פדירן. וילאה לחולין, דהוי כשאר הקדש (שם). ככר זו עלי הקדש. כיון זו עלי הקדש. כיון דאמר עלי, עליה דידיה דאמר עלי, עליה דידיה שוויה הקדש, הוא מעל. אם אכל חייב לשלומי, חבירו לא מעל. דלא אסרה אלא על עלמו וגבי מקרה מנח על ענמו וגבי מבירו הוי כחולין (שם). לפיכך אין לה פדיון. שהוא עלמו אין יכול לפדומה לעולם שהרי אמר עלי, ולא על אחר, ואחר אין יכול למעול בה (שם).

רבינו חננאל (המשך) נמי כגון דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין. ופריק רב פינחס שאני שבועות הואיל וחלוקות . בכזית ובמפרש בכל שהוא מה שאין כן בקונמות לפיכך אין מצטרפין: ואקשינן אי מאיר שבועות משום דחלוקות הן לחטאות לפיכך אין מצטרפות. אלא בקונמות איפוך ואימא שבועות כקונמות כלומר מצטרפין

דפריך ממגדף משום דאפי׳ חטאת קבועה מייתי: והרי הקדש. תימה מאי פריך דנימא דמתני׳ הכי קאמר היכן מלינו מדבר ומביא קרבן על דבורו בלא שום מעשה שזה

מדבר ומביא קרבן בלא שום מעשה הקדש שטוכל ונח חלל אבל בד מיי שם חלכה ו הקדש מעשה: אבל על מה שאלל בד המיי שם חלכה ו המיי פיד מיי פיד מיי פיד מהלי בד המיי פיד מהלי פיד מהלי פיד מהלי פיד מהלי מידה דתרי הבל בבל שהוא. מימה דחמיל כגון שבועה שאוכל ולא אכל אבל קונם מהקדש (כ) ואיהו גופיה לא אסיר אלא משום דהוי כהקדש והקדש בעי שוה פרוטה: מתוך שחלוקות ביד מייי פיד מהל פיד מהל לחמאות אין מצמרפין. פיי בקונטרס לחמאות אין מצמרפין. פיי בקונערס לחיו רמא: אבל קונמות אם נהנה וחוזר ונהנה בו חט מייי פ"ד מהלי בהעלם אחד חדא הוא דמיחייב דכולה חדא מעילה היא כדתנן לירף את המעילה לזמן מרובה ואין נראה להביא ראיה משם דהתם לחומרא תנן ליה שאם נהנה מחצי פרוטה וחזר ונהנה לזמן מרובה חלי פרוטה מצטרף כאילו נהנה כל הפרוטה בבת אחת ולא היה נריך לפרש אלא דלענין חטאת חלוקה משום דכתיב (ויקרא ה) לאחת מאלה אבל גבי תעילה לא כתיב הכי: **רבונא אמר** בי קאמר רב פפא למלקות כו'. לרבינא נמי טעמא דרבנן כדרב פנחס כדמסיק בסמוך ובא רבינא לחדש דאין לריך לומר איפוך דכיון דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא לדבריהם דרבנן קאמר להו כדקאמר בסמוך וטפי ניחא ליה לאפוכי דרבי מאיר לרבנן בההיא בתרייתא דמייתי מלהגיה ולהפך דר"מ משום דבין שבועות לקונמות ובין קונמות

לשבועות לא טעי תנא: וחכמים

ליכא שיעורא דאמר אכילה משתיהן עלי קונם דכוותה גבי שבועות דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצמרפין אמר רב פנחם ישאני שבועות מתוך שחלוקות לחמאות אין מצמרפות אי הכי ר' מאיר אומר קונמות כשבועות בשלמא שבועות הואיל וחלוקות לחמאות אלא קונמות אמאי לא איפוך רבי מאיר אומר שבועות כקונמות ולית ליה לדרב פנחם רבינא אמר כי קאמר רב פפא לענין מלקות כי תניא ההיא לענין קרבן דבעינן שוה פרומה למימרא דסברי רבנן היש מעילה בקונמות יות היי על בן בן בן בן בן הוא בין חבירן מעל לפיכך יש לה פריון ככר יות הקדש ואכלה בין הוא בין חבירן מעל לפיכך יש לה פריון ככר זו עלי הקדש יו הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכד אין לה פדיון דברי ר"מ וחכמים

ונהנה בהעלם אחד חדא הוא דמיחייב דכולהו חדא מעילה כדתנן (מעילה דף כ.) לירף את המעילה לזמן מרובה ואם בשני העלמות אפי מחדא מינייהו נמי וכן לענין מלקות אם בהתראה אחת חדא הוא דלקי ואי בשני התראות אפי׳ מחדא מינייהו שהרי עובר וחוזר ועובר כדתנן (מכום דף כה.) נזיר שהיה שותה יין כל היום כולו אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שותה חייב על כל אחת ואחת: שבועות כקונמות. מצטרפות ואע"ג דחלוקות דלית ליה לדרב פנחס. ובלא איפוך לא מיתרצא דאי הוה מתרץ ר" מאיר דאמר בקונמות אין מצטרפין לית ליה לדרב פנחס הוה קשיא לן בין שבועות בין קונמות אמאי אין מצטרפין הרי על שתיהן לא הזכיר אלא אכילה אחת אבל השתא דאמר מצטרפות ולית ליה לדרב פנחס לא קשיא מידי: כי אמר רב פפא. בקונמות כל שהוא למלקות קאמר וכי תניא ההיא דמצטרפין לענין קרבן מעילה ולירוף דקתני לאו לכזית אלא לשוה פרוטה: ויש לה פדיון. שתופסת פדיונה והיא יולאה לחולין דבהקדש כחיב (ויקרא מ) ופדה בערכך: אין לה פדיון. להחירה לו שלא נאמר פדיון באיסורין: ואכנ

מצטרפין החוכל הייב.. אבל נשבע עליהן אין אבל נשבע עליהן אין מצטרפין. ואקשינן אם הקונמות חייבין עליהן בכל שהוא צירוף למה להו. ומשני כגון דאמר אכילה מבשר זה פנחס. רבינא אמר כי איתמר דלרב פפא קונמות בכל שהוא למלקות. וכי תניא הא שני קונמות מצטרפין. ואקשינן אם הקונמות חייבין עליהן בכל שהוא צירוף למוית. ואקשינן אי הכי גבי שבועות מצטרפין מי שיהנה מהן בפרוטה חייב קרבן מעילה: ואקשינן וסברי רבנן יש מעילה בקונמות והתניא

מישוע לו'. מדקתני מתני' [יט:] היכן מלינו כו' אלמא בעפר נמי בכזים והרבה. ה"נ הוה מלי למפרך משבועת העדות והא כא ב מיי פ"ד מהל שבועות הלכה א ב מיי פ"ד מהל שבועות הלכה א ב מיים שבועות הלכה א ב בעינן: כי קאמרינן. היכן מלינו כו' במידי דבר אכילה קאמרינן: והרי קונמות. האומר קונם ככר זו עלי אוסר עלמו בכל שהוא שבה כדלקמן: כמפרש דמי. לפי שאינו מזכיר בה שם אכילה כל

שהוא האמר: והרי מגדף. מברך את השם דפליג רבי עקיבא אדרבנן בכריתות (דף ז.) ואמר מגדף מביא קרבן: והרי נויר. שמדבר וחוסר בדבורו ומביא קרבן ביום תגלחתו: על דבורו. שהחליף דבורו: והרי הקדש. שמדבר ואוסר בדבורו את שהוא מקדיש ואם החליף דבורו ונהנה ממנו מביא קרבן מעילה: והרי קונמות. שלה הסרה הלה עליו ואם אכל ממנו קס"ד דמביא קרבן מעילה שהקונם לשון הקדש הוא: אין מעילה בקונמות. דלא קרינן ביה מקדשי ה' (ויקרא ה) שהרי חולין הוא אלל כל אדם: מהו דהימא אטעום נמי. לשון אכילה הוא כדאמרי אינשי נטעום מידי: קונמות כיון דלא מדכר שום אכילה כדמפרש דמי גרסינן: שני קונמות. שתי ככרות שאסרן עליו בקונס: מלטרפין. מעט מזה ומעט מזה לכזית: שתי שבועות. שתי ככרות שנשבע עליהן: אין מלטרפות. ולקתן מפרש טעמא. והשתא סלקא דעתיה לפי שהזכיר שם אכילה על זו ושם אכילה על זו: אמאי אין מצטרפות. הרי על שתיהן הזכיר שם אכילה אחת: מתוך שחלוקות לחטחות. מתוך ששתי ככרות הללו חשובות שתים לענין חטאת בשבועה זו אם אמר שבועה שלא אוכל מזו ומזו ואכל כזית מזו וכזית מזו בהעלם אחד חייב שתים כדתנן [לקמן] "שבועה שלא אוכל פת חטין פת שעורין פת כוסמין ואכל חייב על כל אחת ואחת ומייתינן לה בתורת כהנים חי מוהיה כי יאשם לאחת מאלה ש לחייבו על כל אחת ואחת וגו' וכי אמר נמי מזו ומזו שתי שבועות חשיבי הלכך כי אכל מזו חלי שיעור ומזו חלי שיעור חין מצטרפות אבל קונמות אין חלוקות לאשמות למאן דאמר יש מעילה בקונמות ונדרים לה.ן דאם נהנה וחזר

לקמן עמוד ב ע"ש],(לקמן נמוד ב ע"ש],(נדרים לה.], ג) [לעיל כא:ז. ד) אטעום נמי. כצ"ל רש"ל. ה) נדרים לה. ע"ש. ו) הריעב"ץ מ"ו, ז) [ע"ב], [ויקרא פרק טו], ט [ויקרא ה],

הגהות הב"ח (א) גמ' שלא אוכל עפר ואכל בכמה תפשוט עד כנ"ל: (ב) תום' ד"ה אבל וכו' דאיהו גופיה:

רבינו חננאל

תפשוט בעיא דרבא דהוה בעי בנשבע שלא אוכל בפי בנשבע שלא אוכל עפר. ודחי כי קא אמרינן דליכא אכילה בפחות מכזית במידי דבר אכילה מכוחת במידי דבר אכילה הוא עפר לאו בר אכילה הוא: אמר להן ד' עקיבא י י היכז מצינו במדבר מביא היכן מצינו במובו מביא קרבן שזה מדבר ומביא קרבן. ואקשינן והרי מגדף . לדברי ר' עקיבא דתני המגדף ר' עקיבא מחייב קרבז שנאמר בו כרת כו׳. י י ודחי׳ שאני מגדף דמדבר וחוטא הוא. כי קאמרי מדבר ואוסר עצמו: דאמר הריני נזיר נאסו בייז ובטומאה ובתגלחת לאשתרויי ליה איסוריה. כי קאמר דמייתי קרבן אדבוריה קאמרינן: ולא והרי הקדש דאדיבורא נאסר והנהנה ממנו חייב קרבן. ודחי׳ שאני הקדש דלכולי עלמא איסוריה שוה מה שאין כן בשבועות: והרי קונמות פי' האומר קונם ככר כלומר המועל בקונמות לא מייתי קרבן: אמר רבא מחלוקת ר' עקיבא וחכמים בסתם. אבל במפרש שבועתו דברי הכל כל שהוא. והני מילי בנשבע באכילה אבל נשבע שלא אטעום דברי הכל בכל שהוא חייב. אמר רב פפא שמא דאכילה דברי הכל קונמות מצטרפין שתי שבועות אין מצטרפין. ר' מאיר אומר קונמות כשבועות. פי׳ האומר קונם בשר זה עלי ופת כזית משניהם מצטרף והאוכל חייב.